

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **S. T. B,**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2020, čj. MV-164742-2/OAM-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení usnesení ze dne 20. 10. 2020, čj. MV-164742-2/OAM-2020, kterým žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce ve své žalobě namítl, že žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 23c zákona o azylu neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 68 odst. 3 správního řádu) a v dané věci nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu.
3. Žalobce sice připustil, že v nyní projednávané věci jde již o jeho třetí žádost o mezinárodní ochranu, avšak oproti předchozím řízením o jeho žádostech ze dne 11. 10. 2018 a 8. 7. 2020 došlo nyní k enormní změně situace v zemi jeho původu, neboť boje, které vypukly 27. 9. 2020 na území Náhorního Karabachu, poté přerostly ve válku mezi Arménií a Ázerbájdžánem a hrozí zde geopolitická humanitární katastrofa. S odkazem na webovou stránku www.irozhlaz.cz žalobce namítl, že kvůli válce opustilo domov více jak 70 000 obyvatel. Žalovaný tak měl v jeho věci hodnotit jak blízkost daného ozbrojeného konfliktu k místu pobytu žalobce v jeho vlasti, tak skutečnost, jaký vliv má vysídlení osob na dostupnost základních sociálních a zdravotních služeb v zemi jeho původu. Protože je žalobce přesvědčen, že boje probíhají v blízkosti jeho bydliště, byly dle jeho názoru splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce dodal, že není rozhodné, že dosud žil v městě Jerevan, neboť není jisté, do jaké míry se konflikt vyhroťí a dojde k zasažení také dalších oblastí.
4. Žalobce dále uvedl, že má obavu z nástupu na povinnou vojenskou službu, neboť v Arménii dochází k nasazování vojáků základní služby do otevřených bojů.
5. Žalobce dále s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, uvedl, že řízení o jeho nynější třetí žádosti nemělo být zastaveno jen proto, že v žádosti neuvedl žádný důvod jejího podání. Dle citované judikatury totiž bylo povinností žalovaného zjistit a posoudit zásadní změnu situace v zemi původu žalobce, i když to žalobce sám netvrdil. O to více pak je nutno na tomto postupu trvat v situaci, kdy se žalobcem nebyl v rámci opakované žádosti proveden nový pohovor. Žalobce dodal, že v jeho případě k takové zásadní změně situace v zemi jeho původu došlo, žalovaný o nich věděl, avšak učinil o nich chybné závěry; dle názoru žalobce měl žalovaný připustit jeho žádost o mezinárodní ochranu do meritorního přezkumu žádosti.
6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, resp. pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce podal dříve již dvě žádosti o mezinárodní ochranu, v nichž argumentoval nebezpečím ze strany kriminálního podsvětí v Arménii. V nynější věci šlo o třetí žádost o mezinárodní ochranu, v níž žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti oproti žádostem předchozím, resp. neuvedl žádné okolnosti, které by měly nasvědčovat jeho možnému pronásledování nebo hrozbě vážné újmy v zemi původu ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. K žádosti doložil pouze kopie stránek ze své vojenské knížky, osvědčení o odkladu výkonu vojenské služby a předvolání k dostavení se k odvodu k povinné vojenské službě dne 2. 10. 2020.
8. Žalovaný upozornil, že žalobce svou vlast neopustil z azylově relevantních důvodů a v případě návratu nic nenásvědčuje tomu, že by byl postižen za svou azylovou žádost v ČR. Žalovaný s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, a na stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 10. 1999 k požadavku

státu na brannou povinnost uvedl, že jej lze obecně považovat za legitimní, a odmítání této povinnosti nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo pro dezerci trestána. Žalovaný též připomněl, že při posuzování poslední žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel z informací, které shromáždil o politické a bezpečnostní situaci a o dodržování lidských práv v Arménii, včetně informací o sporu Arménie a Ázerbájdžánu o Náhorní Karabach, které založil do správního spisu. Dodal, že dne 10. 11. 2020 ruský prezident oznámil, že Arménie a Ázerbájdžán dosáhli ukončení bojů a byl zveřejněn dokument „*Prohlášení prezidenta Ázerbájdžánské republiky, předsedy vlády Arménské republiky a prezidenta Ruské federace*“. Toto prohlášení je přílohou Informace OAMP – Arménie, Ázerbájdžán ze dne 24. 11. 2020, kterou žalovaný rovněž založil do správního spisu. Žalovaný závěrem dodal, že nebylo nezbytné provést se žalobcem pohovor; šlo o třetí žádost a žalovaný neshledal žádné změny okolností žalobcova případu, které by nasvědčovaly jeho pronásledování či hrozbě závažné újmy ve smyslu zákona o azylu.

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud přitom rozhodoval bez jednání, neboť žalobce na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě, ani nikdy poté, nereagoval, a žalovaný výslovně s takovým projednáním věci souhlasil.
11. Po zhodnocení žalobních bodů v konfrontaci s obsahem správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 19. 10. 2020 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, v níž nebyly uvedeny žádné důvody. K žádosti však připojil kopie stránek ze své vojenské knížky, obsahující údaje o vedení jeho osoby ve vojenské evidenci od 2. 2. 2010, osvědčení vydané Ministerstvem obrany republiky Arménie o odkladu výkonu vojenské služby žalobce jako vysokoškolského studenta do 15. 2. 2016, a předvolání žalobce ze dne 2. 10. 2020 na Vojenský komisariát v Arménii za účelem odvodu do povinné vojenské služby.
13. Správní spis rovněž obsahuje kopie rozhodnutí o předchozích dvou žádostech žalobce o mezinárodní ochranu, a sice k žádosti z 11. 10. 2018 rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019, čj. OAM-870/ZA-ZA11-K09-2018, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje, a k žádosti z 8. 7. 2020 rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2020, čj. OAM-364/ZA-ZA11-ZA05-2020, jímž byla shledána opakovaná žádost žalobce jako nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno.
14. Žalovaný se pro své rozhodnutí opatřil též informací o zemi původu žalobce, které založil do správního spisu. Konkrétně jde o 1) Informaci MZV ČR, čj. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020, *Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí*, 2) Informaci Ministerstva vnitra ČR, OAMP, Arménie: *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze dne 26. 5. 2020 (stav - květen

2020), 3) Informaci Ministerstva vnitra ČR, OAMP, Překlad informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2019, Arménie, Údaje o zemi, ze dne 31. 7. 2020, a 4) Informaci Ministerstva vnitra ČR, OAMP, *Náhorní Karabach: přehled situace, Základní informace, Historie konfliktu, Současný konflikt (27. září – 9. listopadu 2020)*, ze dne 24. 11. 2020 (tj. po vydání napadeného rozhodnutí – pozn. soudu).

15. Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2020 žalovaný řízení o nyní projednávané třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce nezmínil v projednávané žádosti žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany; k žádosti připojil listiny uvedené výše (viz bod 12.). Žalovaný konstatoval, že jde o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a postupoval dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Provedl srovnání s tvrzeními žalobce z předchozích řízení o žádostech a dospěl k závěru, že žalobce v této poslední (třetí) žádosti neuvedl žádné důvody pro mezinárodní ochranu a žádné obavy z návratu do Arménie a skutečnosti nasvědčující možnému pronásledování či hrozbě vážné újmy. K implicitně dovozené obavě z nástupu na vojenskou službu, a tedy k problematice branné povinnosti, žalovaný v rozhodnutí uvedl, že jde o státoobčanskou povinnost, kdy ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Poukázal k tomu na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (sdělení č. 208/1993 Sb.), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech (vyhláška č. 120/1976 Sb.), Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), a na stanovisko Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 1. 10. 1999. Žalovaný se v rozhodnutí dále zabýval politickou a bezpečnostní situací v Arménii. Vycházel ze zpráv uvedených výše, a dále ze zprávy ČTK z 28. 9. 2020 „*Ve sporu Arménie a Ázerbájdžán o Karabach se znovu střítí*“, a zprávy ČTK z 19. 10. 2020 „*I přes nové příměří jsou v Náhorním Karabachu další mrtví*“. Podle žalovaného ze zhoršené situace v Náhorním Karabachu nelze dovodit nebezpečí pronásledování žalobce či hrozbu jeho vážné újmy.
16. Soud při posuzování věci žalobce vycházel z následující právní úpravy.
17. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu [p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu brozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
18. Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu [p]ronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu
 - a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo
 - b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.
19. Dle § 12 zákona o azylu [a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má

odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

20. Dle § 14 zákona o azylu [j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
21. Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Podle § 14a odst. 2 se za „vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
22. Podstatou žalobní argumentace žalobce je tvrzení, že v jeho zemi původu došlo k enormní změně bezpečnostní situace, která sama o sobě již musí vést k meritornímu přezkumu byť i opakované a další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, proto dle žalobce nebylo zásadní, pokud svou aktuální žádost o mezinárodní ochranu nijak neodůvodnil. Navíc k žádosti připojil povolávací rozkaz a další dokumenty.
23. S touto argumentací žalobce se však soud nemohl ztotožnit. Soud nijak nepopírá závěry vyslovené v judikatuře, na kterou žalobce odkazoval v žalobě, avšak postup a hodnocení žalovaného v dané věci těmito závěry ani nijak neodporují. Z výše popsaného průběhu správního řízení a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, že žalovaný třetí žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně neposuzoval nikoliv proto, že žalobce sám žádné konkrétní důvody v ní neuvedl, ale proto, že i přes změnu bezpečnostní situace v zemi původu žalobce nebyla zjištěna taková změna, která by zakládala opodstatněnost jeho aktuální žádosti. Žalovaný nepominul, že dne 27. 9. 2020 vypukly na území Náhorního Karabachu, tj. hraniční části země původu žalobce, ozbrojené boje mezi Arménií a Ázerbájdžánem. Na str. 3 napadeného rozhodnutí však jasně uvedl, že je mu známo, že na historicky sporném území Náhorního Karabachu probíhají vojenské střety arménských a ázerbájdžánských vojsk, avšak jak bylo doloženo shromážděnými zprávami o zemi původu, tento konflikt se omezuje právě a jen na toto území, v jiných částech země k ozbrojeným konfliktům nedochází a žalobce sám již dříve v souvislosti s předchozími žádostmi o mezinárodní ochranu uváděl, že pochází z města Jerevan, a žil i v obcích X, X a X, které jsou od místa konfliktů stovky kilometrů vzdálené. Žalovaný též hodnotil implicitní důvod žalobce pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, který vyplynul v přímé souvislosti s doloženými přílohami k žádosti, mimo jiné z povolávacího rozkazu a na str. 2 svého rozhodnutí jednoznačně uvedl, že vyhýbání se branné povinnosti, ani dezerce, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to s odkazem na stanovisko Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 10. 1999, z něhož citoval, či podle

Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků.

24. S těmito závěry se soud zcela ztotožňuje a odkazuje na ně. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností a sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení NSS ze dne 25. 7. 2018, čj. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, čj. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015*31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34). Dle rozsudku NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49 „[o]dmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Žalobce přitom ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil, že nechce na základní vojenskou službu nastoupit z důvodu politického přesvědčení nebo náboženství. Z dosavadních tvrzení žalobce nevyplynulo, že by byl politicky aktivní a sám konstatoval, že v zemi původu neměl žádné potíže. Naopak, již z rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019 o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu plyne, že při pohovoru v říjnu 2018 sám žalobce uvedl, že „nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nikdy nebyl politicky aktivní.“ Změnu v této okolnosti pak žalobce netvrdí ani nyní v řízení o žalobě. Žalobce rovněž ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by byl státními orgány své vlasti diskriminován a v důsledku toho mu na rozdíl od jiných osob v obdobném postavení bylo doručeno předvolání k odvodu do povinné vojenské služby. Povolání žalobce k odvodu do povinné vojenské služby žalobce podle soudu nenese charakter perzekuce. Soud se proto v této otázce ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným a jeho postup shledal v souladu s obsahem správního spisu i se zákonem.
25. K případné implicitně dovozené obavě žalobce z jeho povolání do konfliktních oblastí lze odkázat na usnesení NSS ze dne 25. 7. 2018, čj. 2 Azs 41/2018-39. Nejvyšší správní soud konstatoval, že samo o sobě není určující, je-li výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Ostatně výkon vojenské služby je ve své podstatě vždy spojen s jistým rizikem účasti v bojích. S ohledem na uvedené žalovaný správně shledal, že žalobce důvody pro udělení azylu nesplňuje. Pokud by byl žalobce vyslán do sporné oblasti v rámci vojenské služby, není to ani důvod, který by měl vliv na meritorní posouzení udělení doplňkové ochrany, a to proto, že ochrana před vážnou újmou spočívající ve svévolném násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se vztahuje pouze na civilisty. V tomto ohledu však žalobce ničeho netvrdil; teprve v žalobě poprvé uvádí, jak měl žalovaný žádost žalobce pochopit a hodnotit, a takto zvolená procesní strategie tak jde pouze a jen k jeho tíži.
26. Tuto námitku tak soud neshledal jako důvodnou.
27. Pokud jde o samotné tvrzení zhoršené bezpečnostní situace v době podání třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, soud uvádí, že je obecně známou skutečností, že dne 27. 9. 2020 vypukly boje v oblasti Náhorního Karabachu, respektive Republiky Arcach, která zaujímal nejen území vlastního Náhorního Karabachu, ale i oblast mezi Arménií a Náhorním Karabachem. Ázerbájdžán postupně ovládl oblast na jihu přiléhající k hranici s Íránem, poté dobyl strategické město Šuša a začal postupovat na hlavní město Republiky Arcach, Stěpanakert. V době podání třetí žádosti žalobce tak skutečně již šlo o ozbrojený konflikt v „živé“ fázi.

28. Žalovaný tyto obecně známé skutečnosti ve svém rozhodnutí reflektoval a vycházel z aktuálních podkladů a zpráv o stavu v zemi původu žalobce (viz zejména zprávy ČTK), přestože žalobce nic konkrétního ve své žádosti k této skutečnosti neuvedl. Žalovaný se zabýval tím, zda tato podstatná změna bezpečnostní situace ve vlasti žalobce může mít vliv na hmotněprávní postavení žalobce z hlediska kritérií mezinárodní ochrany. Žalovaný však dospěl k závěru, že takto zjištěná situace nenásleduje pronásledování žalobce dle § 12, ani vážné újme žalobce dle § 14a zákona o azylu, a tento svůj závěr opřel o zprávy založené ve správní spisu. S těmito závěry se zdejší soud ztotožnil také a odkazuje na ně. Žalobce netvrdil ani jeden důvod, z něhož by mohlo vyplývat, že žalobce bude po svém návratu do vlasti vystaven pronásledování ze strany státních orgánů, anebo že by mu ve vlasti hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalobce dokonce neuvedl ničeho, sám se tak zkrátil na možnosti konkrétně specifikovat důvody svých obav. Samotný ozbrojený konflikt v zemi původu cizince – žadatele o mezinárodní ochranu – totiž není obecně důvodem pro meritorní posouzení další opakované žádosti, resp. pro udělení mezinárodní ochrany. Je na žadateli, aby uvedl, proč si myslí, že může být v důsledku takového konfliktu být pronásledován ve smyslu azylově relevantních důvodů, či mu jím může být způsobena tzv. vážná újma. Soud opakuje, že žalobce žádný takový důvod neuvedl, a žalovaný sám takový důvod nenalezl; nebyl přitom povinen za žalobce zkoumat všechny myslitelné důvody, pro které by mohl další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podat.
29. Dále je obecně známou skutečností, že dne 9. 11. 2020 byl uvedený konflikt v Náhorním Karabachu ukončen příměřím a nyní již neprobíhá. To je doloženo též výše zmíněnou informací Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 24. 11. 2020. Z této zprávy vyplynulo, že dne 9. 11. 2020 podepsal arménský premiér Nikol Pašinjan dohodu (prohlášení) o ukončení bojů, která začala platit dne 10. 11. 2020. Z Prohlášení je zřejmá mírová dohoda mezi Arménií a Ázerbájdžánem s tím, že ruské vojenské mírové jednotky, které mírovou dohodu zprostředkovaly, mají za takto dohodnutého stavu kontrolovat „klid zbraní“ obou stran. Konflikt probíhal mimo území samotné Arménie, i když byly zaznamenány i ojedinělé útoky na jejím území. Ty však byly provedeny poblíž hranice s Ázerbájdžánem.
30. Proto soud nevěšel ani na zcela hypotetickou a obecně uplatněnou námitku žalobce, že žalovaný měl hodnotit blízkost daného ozbrojeného konfliktu k místu pobytu žalobce v jeho vlasti, či případně hrozící humanitární katastrofu. Soud jednak upozorňuje, že žalovaný se otázkou blízkosti konfliktu k místu bydliště žalobce zabýval, a to na str. 3 svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že konflikt neprobíhá v blízkosti bydliště žalobce. Samotná skutečnost, že žalobce nesouhlasí s hodnocením žalovaného, nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ve správním spisu je doloženo dle vlastních tvrzení žalobce, že žalobce žil naposled ve vlasti před vycestováním ve městě X, kde žádné útoky neproběhly. To, že došlo k mobilizaci na straně Arménie i Ázerbájdžánu plyne ze zprávy ČTK z 28. 9. 2020, z níž vycházel i žalovaný, avšak současně z této zprávy plyne, že podstatou bojů je i nadále území enklávy, a k bojům docházelo právě na území Náhorního Karabachu a okolí. Zmiňováno je v této zprávě ČTK ostřelování měst Stěpanakert a Terter, a obsazení strategických pozic ve vesnicích Talyš a dalších 6 vesnicích v okrese Fuzuli a Džebail. Rovněž zpráva ČTK z 19. 10. 2020 (*tj. vydaná pouhý den před rozhodnutím žalovaného – pozn. soudu*), z níž žalovaný také vycházel, hovoří o ostřelování jižně od území Náhorní Karabach, resp. o ostřelování 4 ázerbájdžánských regionů a převzetí kontroly ázerbájdžánských vojáků nad 13 vesnicemi nedaleko Íránské hranice (*tj. jihovýchodně od Náhorního Karabachu*). Soud k tomu dodává, že město X, tedy poslední

bydliště žalobce, je přitom vzdáleno od Náhorního Karabachu stovky kilometrů. K tomu soud dále odkazuje na § 2 odst. 7 zákona o azylu výše. V této souvislosti není důvodu, proč by se měl žalobce vracet na území, které bylo zasaženo uvedeným konfliktem, když v této části země dosud ani nikdy nebydlel. Podstatné tak je, že v jiných částech území k vojenským střetům nedocházelo a nedochází, a žalobce se zde může bezpečně usadit a žít.

31. Pokud v žalobě žalobce dále uvedl, že není jisté, do jaké míry se konflikt vyhroť a dojde k zasažení také dalších oblastí, tuto námitku rovněž považoval soud za zcela hypotetickou. Konstrukce právní úpravy regulující problematiku uprchlictví, resp. udělování mezinárodní ochrany, však na takových hypotetických obavách nestojí. Důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany může být pouze zcela reálná obava z pronásledování nebo z hrozby vážné újmy, nikoliv obava, která se může naplnit pouze za splnění dalších, avšak nepředvídatelných okolností, anebo se naplnit ani nemusí. Jestliže žalovaný v případě žalobce neshledal reálnou hrozbu z pronásledování či hrozby vzniku vážné újmy v souvislosti se zhoršenou bezpečnostní situací a v konfrontaci s jeho „důvody“ žádosti, pak zcela správně vyhodnotil, že třetí žádost o mezinárodní ochranu není nutno znovu meritorně posoudit, neboť zhoršená bezpečnostní situace (navíc s cílenou indicií o obavě žalobce z nástupu výkonu vojenské služby) by neměla na hmotněprávní postavení žalobce vliv z hlediska azylově relevantních důvodů. Navíc, průběh daného konfliktu tak, jak je zachycen např. v informaci OAMP ze dne 24. 11. 2020, hypotetickou povahu této námítky jen potvrzuje, neboť k ozbrojeným střetům docházelo pouze poblíž hranice s Ázerbájdžánem, kde se území Náhorního Karabachu nachází, a k dalšímu rozšíření konfliktu do vnitrozemí země původu žalobce nikdy nedošlo. Pro úplnost soud uvádí, že ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí pak vyplývá, že neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí žádné nebezpečí.
32. Z výše uvedeného plyne, že před podáním žaloby došlo k podstatné změně bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, avšak okolnosti azylového příběhu žalobce, ani místo jeho posledního bydliště v zemi původu neodůvodňovaly, aby se žalovaný meritorně zabýval v pořadí již třetí žádostí žalobce o mezinárodní ochranu.
33. Lze uzavřít, že žalovaný si obstaral dostatek podkladů, aby mohl ve věci rozhodnout, přičemž obsah správního spisu přiléhavě hodnotil a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Soud neshledal porušení ustanovení § 3 nebo § 68 odst. 3 správního řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení žalovaného správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, žalovanému žádné náklady řízení přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně